

Cerkvici.

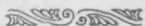
Kot nevestica nedolžna
v svili pisani stojiš;
kot beseda tolažilna,
cerkvica, se meni zdiš.

Ko izmučen od bridkosti
v tvoj se beli zid ozrem,
ob pogledu nate samem
mir in srečo že pijem.

Kadar pa v okrilje tvoje
vstopim, vzplava mi srce
tja k Devici na oltarju,
ki milobno zre na mé.

Hvala, cerkvica! In tebi,
Mati sveta, hvalo dam,
ker tako prijazno vselej
sprejme me tvoj tihi hram!

Mokriški.

Živalca te uči . . .

Kolikokrat ste že opazovali, dragi mi čitateljčki, kokoš, ki pase, vodi, čuva, varuje in greje celo kopico svojih piščancev. Kako čivkajo, stopicajo in se pode ti drobni in ljubki picki okrog svoje mamice: koklje, ki je je sama skrb za nežno drobnjad. Neugnano ti brska tam po dvorišču, grebe s krempeljci, da bi zasledila kakega črviča ali zrnce. Z enim očesom ti išče slastne piče za svojo čredico, z drugim pa — rekel bi — pazi in gleda, da-li ne preti odkod kaka nevarnost za njen